

Пейо Яворов

Наяве и насън

Д-ру Т. Николову

Наяве и насън един болезнен вик
години ми е бил загадка нерешима;
ни денем, ни ноше един отчаен клик
покой не ми е дал години вече има.

И подир него аз на страшни висини
безстрашно се възех, при облаците стигнах;
и все кънтеше той в ефирни глъбини,
ала крилат не бях – и следом се не дигнах
в небето синьо чак...

И подир него пак
вдън бездна слязох аз, разкрил бих и земята,
тъй мощен ако бях: в утробния й мрак
ехтеше громко той и късаше душата.

Все подир него аз изходих по света
не малко тежък път, сред хората заскитан,
и тиящи лица, изпити от скръбта,
навсякъде видях; но чужденец бях считан,
от чуждите за мен...

Днес вече уморен,
в спокойна глухота спокойствие желая;
но в своите гърди долавям изумен
все тоя горък стон – и аз покой не зная!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7036>]